

Vo svete, ktorý je taký plný sebecka, je skutočný súcit s ostatnými pomerne zriedkavou povahovou črtou.

Samozrejme, Ježiš Kristus túto vlastnosť prejavoval v prekypujúcej miere, no ako uvidíme ďalej v našej pasáži, to, čo najviac vzbudzovalo jeho súcit, neboli fyzické ani materiálne potreby ľudí.

*V tých dňoch, keď bol zase zidený veľký zástup, a nemali čo jesť, privolal si Ježiš svojich učeníkov a povedal im:*

*„Lúto mi je toho zástupu, lebo už tri dni dlejú so mnou a nemajú čo jesť. A ak ich domov prepustím hladných, poomdlievajú na ceste, lebo niektorí z nich prišli zďaleka.“*

*A jeho učeníci mu odpovedali: „Odkiaľ bude ktosi môcť týchto tu na pustine nasýtiť chlebom?“*

*A opýtal sa ich: „Koľko chlebov máte?“ A oni povedali: „Sedem.“*

*Vtedy rozkázal zástupu posadať si na zem. A vzal tých sedem chlebov a poďakujúc lámal*

*a dával svojim učeníkom, aby predkladali, a kládli pred zástup.*

*A mali aj niekoľko rybičiek, a požehnajúc ich povedal, aby aj tie predkladali.*

*A tak jedli a nasýtili sa a nazberali zvyšných kúskov sedem košov.*

*A tých, ktorí jedli, bolo okolo štyroch tisícov, a rozpustil ich.*

Marek 8:1-9

Nie tak dávno sme spolu uvažovali o čase, keď Ježiš nakrmil 5 000 mužov iba niekoľkými bochníkmi chleba a rybami. Udalosť, o ktorej uvažujeme dnes, je v mnohých ohľadoch podobná tamtej udalosti, no vidíme tu niekoľko rozdielov. Po prvé, pri predchádzajúcej udalosti sa Ježiš nachádzal na židovskom území, zatiaľ čo tu sa nachádzame v oblasti osídlenej z väčšej časti pohanmi. Ďalším detailom, ktorý si môžeme všimnúť, je, že tentokrát je to sám Pán Ježiš, ktorý svojim učeníkom dáva do pozornosti, že ľudia majú nedostatok jedla, zatiaľ čo predtým to boli učeníci, ktorí upozornili Ježiša na túto ich potrebu. Jedným aspektom, o ktorom sa výslovne hovorí v 8. kapitole Marka - a na ktorý by sme sa teraz radi sústredili, je, že Ježiš mal súcit aj s davmi. Opäť si pripomenieme najdôležitejšie verše: V tých dňoch, keď bol zase zidený veľký

zástup, a nemali čo jesť, privolal si Ježiš svojich učeníkov a povedal im: „Ľúto mi je toho zástupu, lebo už tri dni dlejú so mnou a nemajú čo jesť. A ak ich domov prepustím hladných, poomdlievajú na ceste, lebo niektorí z nich prišli zďaleka.“ Grécky výraz preložený v tomto texte ako „mať ľútosť, resp. súciť“ znamená byť pohnutý až do svojho najhlbšieho vnútra; alebo by sme mohli povedať: „Keď Ježiš videl zástupy ľudí, bol dotknutý vo svojom srdci.“ Boli s ním už tri dni a jedlo sa im už minulo.

Pamätajme, že Ježiš nebol len Boh, bol tiež plne človekom; preto vedel, čo to znamená byť hladný. Koniec koncov, vari neodišiel hneď na začiatku svojej služby na štyridsať dní na púšť a bol tam bez jedla? Matúš vo svojom evanjeliu píše: „A keď sa bol postil štyridsať dní a štyridsať nocí, napokon zlačnel.“ Takže to, že ľudia mali hlad, Ježiš vedel nielen ako vševediaci Boh. Poznal aj z osobnej skúsenosti, čo to znamená cítiť súženie a muky hladu. Skutočnosť, že v tom čase sa nachádzali na odlahlom mieste, bola možno ďalšou pripomienkou tohto silného zážitku na púšti. A čo viac, vedel predvídať, čo by sa stalo, keby im nebolo poskytnuté jedlo; totiž, že ľudia by skolabovali na ceste domov. To robilo ich potrebu potravy o to naliehavejšou. Je veľmi dôležité uvedomiť si, že Ježiš bol oboznámený so všetkými zážitkami a skúsenosťami, ktoré máme ako ľudské bytosti žijúce na tomto svete, s jedinou zrejmovou výnimkou: bol bez hriechu. Preto nikto z nás nikdy nemôže povedať, že Pán nerozumie; on rozumie - a chápe dokonale. A nezabúdajme na to, že je to ten istý Ježiš, ktorý je teraz v nebi pozorujúc všetko, čo sa vo svete deje.

Súciť Pána Ježiša však nie je obmedzený len na fyzickú stránku chorôb a hladu a ani na emocionálnu oblasť smútku, sklamania a straty. Nie, znepokojuje ho predovšetkým duchovná sféra. Keď hovoríme o „duchovnej ríši“, menovite sa odkazujeme na všetko, čo sa týka nášho stavu pred Bohom a nášho vzťahu s ním. Ako vidíme v evanjeliách, pri nespočetných príležitostiach bol Pán hlboko znepokojený ohľadom ľudských duší a viac než po čomkoľvek inom túžil, aby im činil dobre po duchovnej stránke. Ak to môžeme tak povedať, Ježiš videl, že žalúdky týchto ľudí boli prázdne, no rovnako vidí, keď sú prázdne naše duše. Je tu však rozdiel. Keby človek chvíľu nejedol, začne cítiť hlad a vie, že sa musí najesť. Naopak, keď je duša človeka prázdna, môže si uvedomovať, že s ním niečo nie je v poriadku, ale často nepochopí príčinu problému - skutočnosť, že je bez kontaktu, vzťahu s Bohom. Ak stav mužov a žien trpiacich hladom vedie Pána Ježiša k súcitu, o koľko väčší je jeho súciť, keď ich vidí v ich

duchovnom utrpení.

Ale ako sme si už povedali, najväčšou tragédiou je, že si to ľudia zvyčajne vôbec neuvedomujú. Dovoľte mi uviesť príklad s odkazom na príbeh, udalosť, ktorá sa udiala krátko pred zatknutím Ježiša. Nájdeme ju v 19. kapitole Lukášovho evanjelia, keď sa Ježiš blížil k Jeruzalemu. Čítame: „A keď sa priblížil a uvidel mesto, zaplakal nad ním a povedal: Ó, keby si aj ty bolo poznalo, a to aspoň v tento tvoj deň, čo je k tvojmu pokoji! Ale teraz je to skryté pred tvojimi očami!“ (Lukáš 19:41-42). Obyvatelia Jeruzalema mali mnoho privilégii - boli dokonca požehnaní prítomnosťou Syna Božieho, ich Mesiáša - no toto privilégium ignorovali. Mohli poznať pokoj, Boží pokoj a duchovný vzťah s Bohom skrze Krista, no zostali vo svojej duchovnej temnote. Z vnútra Spasiteľa vyvierala ku všetkým týmto ľuďom láska a súcit, prejavujúc sa v slzách hlbokého zármutku. Títo ľudia nepoznali, v akom nebezpečnom stave sa nachádzajú, a miesto aby ho prijali do svojich srdc a životov, veľmi skoro radšej kričali: „Ukrižovať ho!“ Necítili hlad ho spoznať. Všetci vieme, čo znamená fyzicky cítiť hlad, no koľkí z nás sú si vedomí duchovnej prázdnoty našich duší? Vidíte, Boh stvoril človeka, aby mal osobný vzťah so svojím Stvoriteľom. Je to On, ktorý má naplniť naše duše, dávajúc našim životom skutočný význam, účel a tiež pocit spokojnosti so životom. No kvôli hriechu sú naše duše prázdne, nech sa akokoľvek pokúšame zaplniť túto dieru pôžitkami, vlastníctvom majetku, ľudskými vzťahmi alebo dokonca náboženstvom. Žiadna z týchto vecí nám nemôže poskytnúť skutočné, úplné uspokojenie, pretože takto nemáme kontakt s naším Stvoriteľom.

Čo sa s tým dá robiť? Porozmýšľajme znovu o našej pasáži. Ježiš videl stav, teda hlad všetkých týchto mužov a žien bez jedla v ich žalúdkoch, a trápilo ho, že na ceste domov skolabujú. Rovnako aj dnes vidí mužov a ženy s prázdnyimi dušami a životmi bez zmyslu - a má s nimi súcit nielen kvôli ich súčasnemu stavu, ale aj kvôli večným dôsledkom (ak sa nenavrátia k Bohu). Pre ľudí obývajúcich región Decapolis znela otázka takto: „Kde na takomto odlahlom mieste môže niekto zohnať dostatok jedla, aby nás nakrmil?“ Otázka dnes pre nás znie: „Kde nájdeme duchovné jedlo, ktoré uspokojí potreby človeka?“ Odpoveď na prvú otázku bola: „Ježiš môže poskytnúť všetko jedlo, ktoré človek potrebuje na naplnenie žalúdka, no vtedy je potrebný zázrak.“ Odpoveď na druhú otázku prichádza v Ježišových slovách: „Ja som chlieb života; kto príde ku mne, nebude nikdy lačniť, a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť“ (Ján 6:35). Áno, Ježišov súcit s našimi dušami ho priviedol na Kalváriu, aby zomrel za hriešnikov, ako sme my.

Tam na kríži zaplatil pokutu za všetky hriechy, ktoré nás oddeľujú od nášho Stvoriteľa. Čo teda pre nás znamená, že sa máme živiť chlebom života? Znamená to veriť v neho, pozvať ho do našich životov ako nášho Spasiteľa a Pána. Tak napokon v našich životoch nájdeme zmysel a cieľ, no predovšetkým budeme mať osobný vzťah s Pánom, pre ktorý sme boli stvorení. To je to, k čomu Ježišov súcit vedie. Priatelia, pozvali ste už Pána Ježiša do svojho života?